

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Diminutio cupiditatis, augmentum est Charitatis. Augmentum cupidatis
est diminutio Charitatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

tur. Jam verò quis nesciat in hoc interiori affectu magis spectari charitatem, quam in exteriori quovis opere? Quis nesciat ex duobus idem opus externum præstantibus, tantò aliud præstare alteri, quantò ex illis alteruter magis affectus fuerit? Imò quis nesciat tantum minus externum opus semper præstare majori, quando fit ex majori corde, & animo lubentiori? Cur ita porò nisi quia tantum major præstatur dilectio, cum quid ex magno corde fit, quam si quid tantummodo magnum fiat? *Det vobis cor omnibus ut colatis eum, & faciatis eius voluntatem corde magno, & animo volenti.* Hoc est qui multum diligit Deum, & quantum fuerit illud multum ex quo aliquid fit, hoc est quod Deus spectat, non quantum fuerit illud quod fit. *David saltando placuit Deo,* inquit S. Bernardus, *non propter saltum, sed propter affectum.* Similiter & mulier quæ unxit pedes Domini, laudata est à Christo, non quia unxit, sed quia amavit, & quia quod habuit, hoc facit, in eo justificata est. Quibus & adde viduam quæ à duobus obolis tam insignem retulit commendationem, ut quibus, umq; aliis præferretur. O singulare pauperum ac infirmorum solatium, qui licet nihil habeant quod præstare Deo possint, Cor tamen habent quo possint Deum diligere, & quo magis delectatur Deus quam quovis opere!

2. Macch. 1.

In prefat. ad fratres de monte Dei.

Luc. 21.

1. 1. de imit. Chr. 1. 15.

In P. 10.

QUAMOBREM constat Veritas: Non quantum, sed ex quanto fiat, quidquid fit, quærit Deum. Quia quærit potissimum diligi, quod fit magis corde quam opere, nisi opus ex corde manet. *Sine Charitate opus externum nihil prodest,* ait pius ille Author qui pietate sua satis est notus, *quidquid autem ex Charitate agitur, quantumcunque parvum sit & dispicuum, totum efficitur fructuosum. Magis siquidem Deus pensat EX QUANTO QUIS AGIT, quam quantum quis facit. Multum facit, qui multum diligit.* Et post pauca, stupendum sane quod dicit, quodque jam supra declaratum est: *Sæpe videtur esse Charitas, & est magis carnalis;* Vide in 2. parte, Feriam 4. infra Hebdomadam 5. post octavam Paschæ.

Sicut autem infirmis & egentibus hinc solida est Consolatio, quod non minus possint si velint quam si potentes & validi essent cum possint Deum diligere: sic planè nisi velint, nisi Deum ex toto corde diligant, nihil legitime possunt prætere. Nihil enim quæritur quod non possint & quod non debeant, nihil quæritur quo sint pauperiores dando, imò quo ditescant tantò magis quantò amplius dabunt, etiam nihil dando. Nam, ut ait S. Augustinus, coronat Deus intem-

per voluntatem ubi non invenit facultatem. Nemo dicat, non habeo, Charitas non de sacculo erogatur, Quia quidquid dicimus, & quidquid diximus, & quidquid dicere potuerimus, vel nos, vel post nos, vel qui ante nos, finem non habent nisi Charitatem.

O verè pretiosam charitatem quæ sine ullo datur pretio, & nunquam sine pretio exercetur!

Diminutio Cupiditatis, augmentum est Charitatis.

RATIO EST, Quia cordis augmentum est augmentum charitatis id est, quo minus de toto corde detrahatur, aut quo magis totum sibi cor redditur, ut totum Deo deur, tantò verius augetur charitas. Fit enim purior; & quo est purior, eò est major. Nam si charitas de corde puro est, quo magis cor erit purum, purior & major erit charitas.

Sed diminutio cupiditatis est augmentum cordis quo nempe sensu dictum est tunc augeri cor nostrum quando redditur sibi, tum Deo quæ parte fuerat à se distractum. Sic autem sibi redditur diminutione cupiditatis; nam sola cupiditas illud distraherat, tantumq; de toto sustulerat, quantum affixit creaturæ, contra vel præter ordinè à Creatore præstitutum, *Coagulatum est sicut lac, cor eorum,* Ps. 118. id est, contractum circa objectum concupiscentiæ.

Sic igitur diminutio cupiditatis, augmentum est charitatis, ut è contra:

Augmentum Cupiditatis est diminutio Charitatis.

Quia tantò magis diminuitur charitas, quantò minus de toto corde formatur. At quæ magis augetur cupiditas, tantò minus de corde restat quo formetur charitas. Ergo & augmentum cupiditatis est diminutio charitatis. Unde quanta sit sollicitudine cupiditas reprimenda, tam manifestè patet, quàm ipsa charitas est colenda. *Purga ergo amorem tuum,* inquit S. Augustinus, *aquam fluentem in cloacam, converte ad hortum.* Quales in P. 30. impetus habebas ad mundum, tales habens ad Artificem mundi. Non vobis dicitur, nihil ametis; absit. Pigri, mortui, detestandi, miseri eritis, si nihil ametis. Amate, sed quid ametis, videte. Amor Dei, amor proximi, Charitas dicitur. Amor mundi, amor huius sæculi Cupiditas dicitur. Cupiditas refranatur, Charitas exiisetur. Et alibi: *Quia radix omnium malorum est Cupiditas, & radix omnium bonorum est Charitas, & simul amba esse non possunt.* Hom. 1. in ser. 50.

sunt; nisi una radicitus evulsaverit, alia plantari non poterit: sine causa aliqui conatur ramos incidere, si radicem non contendit evellere. Id est, moderari & refranare, ut in sequentibus declaratur.

Cupiditas non refranata, rapina quaedam est in holocausto, & sacrilegium.

Qui abominaris idola, sacrilegium facis? Rom. 2.

RATIO EST, quod detrahens partem aliquam holocausti, vel rem Deo sacram suffurari, rapina est, & sacrilegium. Nihil hic dubij.

Sed cupiditas non refranata, detrahit partem aliquam holocausti, nempe rem Deo sacram suffuratur. Quid est enim cupiditas non refranata, nisi prava cordis affectio? Quid porò prava cordis affectio, nisi tanta cordis à divino amore detraçtio quanta est eiusdem cordis circa rem creatam pravitatis? At nonne cor tuum, cor Deo sacram est? Nonne totum sibi Deus vult consecratur, quando ex toto corde vult diligit? Nonne ipsa dilectio velut sacrificium cordis est & holocaustum? Ac proinde quis non videt quod qui partem cordis sic detrahit, ut det illam creaturæ, partem aliquam holocausti detrahit, & rem Deo sacram suffuratur? rapina nolle concupiscere.

NONNE igitur cupiditas non refranata, rapina quaedam est in holocausto, & sacrilegium? Quid hic dubij vel difficultatis? An negabis cor tuum, rem esse sacram? Negares primum præceptum quo iuberis cor tuum totum illi dare, dedere, consecratur. Sicut ego hodie præcipio tibi in toto corde tuo. Negares te esse Christianum; id est, unctum & signatum in Spiritu sancto, & caractere numquam delendo, quo te singulariter esse Deo sacram constat in omnem æternitatem. In quo signati estis in diem redemptionis. Negares te à Christo redemptum quo te redemptionis titulo tam verè Christi totus es quam te totum verè meretur tale redemptionis pretium. Non estis vestri, Empti enim estis pretio magno.

Quid præterea non apertum, non obvium, & non planum? Quid familiarius in Scripturis & Patribus quam quod sacrificium salutare est attendere mandatu, & discere ab omni iniquitate? Sed quid propius ad rem nostram quam quod à sancto Marco refertur de illo Scriba qui Dominum interrogaverat, quodnam esset primum

Haynsufus pars quarta.

mandatum, & Domini responsum amplectens, hoc ipsum primum mandatum majus esse omnibus holocaustis & sacrificiis affirmavit? Sic quippe observat Beda, gravem tum inter Scribas & Phariseos questionem fuisse, alius hostias & sacrificia legalia, alius fidei & dilectionis opera præferentibus, in qua iste sententia erat, quem Dominus Jesus laudavit, ac illi dixit: Non es longè à regno Dei. Quod unum porò superest, An id ignoras quod toties decantatum est à sanctis Patribus, per primum præceptum quo totum à nobis exigitur, nullam in res alius divisionem admitti: quantumque in hac inferiora insuperari, tantum necesse est ut demas de toto; Hæc sunt expressa sancti Basilij verba, quibus sublebens S. Augustinus ait, quæcumque modicam aliam dilectionem esse velut rivulum, cuius derivatione minuitur illa Dei dilectio.

Quapropter nihil est quod hic intellectum remoretur, quo semel ita persuaso, quid verò esse possit quo voluntas reluctetur? Quid est quod omnem cupiditatem non refranet cum Gratia, cum cupiditas non refranata tale sit probum quale esset rapina in holocausto vel sacrilegium? Nonne idcirco dictum à Domino: Ego Dominus diligens iudicium & odio habens rapinam in holocausto? Nonne idcirco Apostolus: Tu qui abominaris idola sacrilegium facis? quasi diceret tuo te ore iudica, tuo te ore condemna. Quid censes de Idolo, quid de rapina, de sacrilegio? nonne illa execraris, nonne penitus abominaris? Cur non sic ergo pravam cupiditatem quæ non est minus sacrilega in modica cordis parte detrahenda, quam in ipsis immolatarum olim hostiarum detraçtis partibus? Non est quidem tam immane sacrilegium; sicut furtum assis non est tale furtum quale est nummi aurei: sed tamen furtum est. Ita proclius, esto, cupiditas in te parva non sit ingens sacrilegium; sacrilegium tamen est, sacrilegium concupiscendo facis: unde si nolles altem furari, licet non sit furtum magnum: cur non vis refranare cupiditatem, licet non sit ingens sacrilegium in ea relaxanda? Ephraim, quid mihi ultra idola! ABICITE Deos alienos qui in medio vestri sunt, & mundamini.

Quod si de graviori ageretur culpa, tunc illud etiam gravius sequeretur quod cerè multum expendi debet:

In levi quidem cupiditate, pars aliqua nostri cordis detrahitur;
In gravi verò, totum Cor Deo perit.

G

RATIO

In Ps. 118.

L. I. De B. Chr. c. 21.

Is. 61. Rom. 21.

Osee 4. Gen. 35.